

புதிய அவையம்

ISSN : 2456-821X

பாரதியும் வால்ட் விட்மனும்

முதுமுனைவர் இரா.சங்கர்,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை.

தூய நெஞ்சக் கல்லூரி(தன்னாட்சி),
திருப்பத்தூர்.

கவிதை என்பது கலை நுணுக்கமான சிந்தனை, செறிவு நிறைந்த கற்பனை ஆகியவற்றின் ஆழமான சிக்கல் நிறைந்த வெளிப்பாடாகும். எனவே, எவ்வளவுதான் திறனாய்வாளர்கள் கருதுகோள், காரணகாரியம், புள்ளி விவரம், அட்டவணை, ஆவணம், சோதனை, மதிப்பீடு, முடிவு என்று அறிவியல் ஆய்வு முறைகள் பலவற்றையும் கலை இலக்கியத் துறையில் பயன்படுத்திப் பார்த்தாலும் வாழ்க்கை போல இந்த அழகியல் வெளிப்பாடும் எதற்குள்ளும் பிடிபடாத ஒன்றாகவே விளங்குகிறது. பாரதி விட்மன் இருவரின் அழகியல் வெளிப்பாடும் இத்தகைய ஒன்றுதான் என்றாலும், இருவரையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதன் மூலம் உலக மானுட வரலாற்றில் மேன்மையான ஆன்மீகத் தளத்தில் மனித மனங்கள் வியக்கத்தக்க அளவில் ஒன்றுபோல் இயங்குவதைக் காணமுடிகிறது. ஒப்பிலக்கிய ஆய்வின் நோக்கமும் மிகவும் நுட்பமாகச் சிறுதுகள் அளவில் ஒப்புமையைத் தெரியவைப்பதுதான். இந்த ஒற்றுமைக் கூறுகளைப் பெரிய அளவில் வடிவமைத்துக் காட்டுவதன் மூலம் மனித இனத்தின் ஒருமை உணர்வை வளர்த்தெடுக்க முடியும். அவ்வகையில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பல்வேறு நிலைகளின் இளம் தலைமுறையினரின் மனங்களை வென்ற வால்ட் விட்மன் மற்றும் பாரதி ஆகிய இரு விடுதலை கவிகளின் ஒருமித்த கருத்துகளை எடுத்துரைக்கும் அளவில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

வால்ட் விட்மனும் தமிழும்:

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்மக்களுக்கு உள்நாட்டுத் திருவள்ளுவர், இளங்கோ, கம்பர், ஓளவையார் முதலியோரின் அருமை, பெருமைகளை முதன் முதலில் கண்டு கூறியவர் பாரதியார். அதுபோல வெளிநாட்டுக் கவிஞர்கள் பலரையும் கண்டு அறிமுகப்படுத்தியவர்களில் பாரதியார் தான் சிறந்து விளங்குகிறார். வால்ட் விட்மனைத் தமிழில் விரிவாகப் பாரதி அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

“நகரம்” என்ற தலைப்பில் “சக்திதாசன்” என்ற புனைபெயரில் சுதேசமித்திரன் பத்திரிக்கையில் 20.11.1917-ல் விட்மனைப் பற்றி எழுதி உள்ளார். பெரும்பாலும் ஒரு கவிஞரிடம் மற்றொரு கவிஞர் செல்வாக்கு பெறுவது தத்துவ அடிப்படையில் தான். அதாவது கருத்து அடிப்படையில் தான் என்பர், தாக்கக் கொள்கைகளை முன் வைக்கிற ஒப்பியல் அறிஞர்கள் பாரதியும், வால்ட் விட்மனின் கவிதையில் காணப்படும் சமத்துவம், பெண்ணுரிமை, மக்களாட்சி என்ற கருத்துக்களால் கவரப்பட்டுதான் “நகரம்” என்ற தலைப்பிலேயே அவரை அறிமுகப்படுத்துகிறார். பாரதி எழுதும் அந்த நகரம் பற்றிய கருத்து விட்மனின் ‘பெரிய கோடாரியின் பாடல்’ என்ற பெரிய கவிதையில் இருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளது. பாரதி அப்பகுதிகளைக் கீழ்க்கண்டவாறு மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

அங்கே அடிமையில்லை ஆண்டையுமில்லை
அங்கே, எந்தானிகர்ளின் முடிவற்ற செருக்கை
பொதுஐனம் உடனே சினந்து எதிர்க்கிறது
அங்கே, நகரத்தான் தலை, நகரத்தான் பிராமணம்;
அவனுடைய சம்பளக்காரரே பிரசிடெண்டு, மேயர்;
கவர்னர் எல்லோரும்
அங்கே, குழந்தைகள் தமக்குத்தாமே பதிவு செய்து
கொள்ளவும்
தம்மைத்தாமே காத்துக் கொள்ளவும் பயிற்சி
பெறுகிறார்கள்
அங்கே, ஆண் பெண்கள் வீதிகளில் ஆண்களைப் போலவே
கூட்டங்கூடி ஊர்வலம் வருகிறார்கள்.
அங்கே, பொதுக்கட்டிடங்களில் பெண்கள்
ஆண்களுக்கு நிகரான இடம் பெறுகிறார்கள்”

வால்ட் விட்மன் என்பவர் இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அமெரிக்க தேசத்துக் கவி. இவருடைய பாட்டில் ஒரு புதுமை என்னவென்றால் அது வசனநடை போல தான் இருக்கும்.

எதுகை, மோனை, தளை ஒன்றுமே கிடையாது. ”கவிதையைப் பொருளில் காட்ட வேண்டுமேயல்லாது சொல்லடுக்கில் காட்டுவது பிரயோஜனமில்லை என்று கருதி ஆழ்ந்த ஓசை மாத்திரம் உடையதாய் மற்றபடி வசனமாகவே எழுதியவர்.

இவ்வாறான வடிவங்களை, புதுமையானவைகளைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதில் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார் பாரதி. இவருக்குப் பிறகு 1946 – இல் கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார் புதுக்கவி விட்மன் என்ற நூல் மூலம் விட்மனை விரிவாக அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். முன்னோடியாக விளங்கியுள்ளார். பிறகு அவரே 1958 இல் “மனிதனைப் பாடுவேன்” என்ற தலைப்பில் விட்மன் கவிதைகளை மொழி பெயர்த்துத் தந்துள்ளார். 1970 – ல் “பாரதியிடம் காணப்படும் மேற்கத்திய சிந்தனைகளின் தாக்கம்” என்ற நூல் மூலம் ஒரு கட்டுரையில் வி.சச்சிதானந்தம் பாரதிக்கு - விட்மனுக்கும் இடையில் காணப்படும் உறவை விரிவாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். தொடர்ந்து அவரே பாரதியையும் விட்மனையும் இணைவரைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து முனைவர் பட்டம் பெற்றுள்ளார். இந்த ஆய்வுநூல் 1978- இல் வெளிவந்துள்ளது. இருவரையும் வேதாந்திகளாகவும், மக்களாட்சிக் கவிகளாகவும் தேசியக் கவிகளாகவும் கண்டு விரிவாக விளக்கியுள்ளார். ஜான்சாமுவேல் 1983- இல் விட்மனும் பாரதியும் என இதழில் சச்சிதானந்தம் கருத்துக்களைத் தழுவி ஒரு கட்டுரை எழுதி உள்ளார். 1984- இல் கா.ப. சுப்பிரமணியம் ஓர் அறிமுக நூல் எழுதியுள்ளார். 1986-இல் சதுரகிரிப் பாண்டியன், நலங்கிள்ளி ஆகியோர் விட்மனின் கவிதைகளை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளனர். கவிஞர் பாலா பாரதியையும் விட்மனையும் ஒப்பிட்டு கட்டுரை எழுதியுள்ளார்.

இவ்வாறு பாரதியால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட விட்மன், பெரும்பாலும் பாரதியாரோடு இணைத்தே தமிழில் சிந்திக்கப்பட்டுள்ளார்.

பாரதியும் விட்மனும்:

பாரதியும் விட்மனும் இலக்கிய உலகத்திற்குள் முதன் முதலில் நுழைகிற காட்சி மிகவும் இன்றியமையாததாக அமைகிறது.

புதிய சுதந்திர பூமியின் புதுபிள்ளையாக உருவெடுத்த வால்ட் விட்மன் 73 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். தனது 12 கவிதைகளை 95 பக்கங்களில் ‘புல்லின் இதழ்கள்’ என்ற தலைப்பில் வெளியிடும் போது அவருக்கு வயது 86. அவரே அச்சு கோத்தார். அவரே பதிப்பித்தார். முதல்

பக்கத்தில் ஆசிரியர் பெயர் இடம் பெறவில்லை 'உரிமம்' என்ற இடத்தில் தவிர, நூலில் 28-ம் பக்கத்தில் கவிதையின் இடையில் இவ்வாறு தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டன்.

வால்ட்விட்மன்: ஒரு அமெரிக்கன்; கரடுமுரடானவன்
 பேரண்டமாணவன்; ஒழுங்கில்லா
 மாமிச உடம்பும் உணர்வுப் பெருக்கமும் உடையவன்
 உண்பதும் குடிப்பதும் இனப்பெருக்கமும்
 அவனது அன்றாட வாடிக்கை!
 எதற்காகவும் உணர்சிவசப்படுபவன் அல்லன்!
 எந்த ஆணைவிடவும் (அ) பெண்ணைவிடவும்
 உயர்ந்தவன் அல்லன் (அ) அவர்களிடமிருந்து
 தூரத்தில் நிற்பவனும் அல்லன்
 அடக்கம் உடையவன்; அதனினும் மேலாக
 அடக்கமில்லாதவனும் கூட!

இவ்வாறு சுதந்திர நாட்டின் குடிமகன் என்ற பெருமீதம் மேலிட கவிதை உலகிற்குள் நுழைந்த விட்மன், தன் கவிதை நூலைப் பத்திரிகையாளர்கள், திறனாய்வாளர்கள் எழுத்தாளர்கள் என்று உள்நாட்டிலும், வெளிநாட்டிலுமுள்ள பலருக்கு அனுப்பி வைத்தார். பன்றிக்கும் 'கணக்கிற்கும் எப்படித் தொடர்பு இல்லையோ, அப்படித்தான் இவருக்கும் கலைக்கும் தொடர்பில்லை' என்று ஒரு இலண்டன் திறனாய்வாளர் இவருக்குக் கடிதம் எழுதினார். ஆபாசம் என்றனர் சிலர், பித்துக்கொள்ளி என்றனர் சிலர். ஆனாலும் 'எம்ர்சன்' எழுதிய பாராட்டுக் கடிதம் அவருக்கு ஊக்கமாக அமைந்தது. ஒன்பது முறை தானே புதுபித்தார். பக்கவாத நோயால் துன்புற்ற இறுதி நிலையிலும், தன் கவிதைகளை ஒழுங்குபடுத்தி அழகாக பதிப்பிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

புதுமையான ஒரு நாகரிகத்தின் கைப்பிள்ளையாக வந்த பாரதி, 39 ஆண்டுகள் கூட முழுமையாக வாழ்வில்லை. தன்னுடைய 16 கவிதைகளை "ஸ்வதேச கீதங்கள்" என்ற தலைப்பில் 1908 இல் வெளியிடும் போது அவருக்கு வயது 26. அந்த முகவுரையில்

"யான் சூட்டியிருக்கும் மலர்கள் மணமற்றன வென்பதை நன்கறிவேன். தேவலோகத்துப் பாரிஜாத மலர்கள் சூடத் தகுதி கொண்ட திருவடிகளுக்கும் எனது மணமற்ற முருக்கம் பூக்கள் அணிக்குறைவை விளைவிக்குமென்பதையும் நான் தெரிந்துள்ளன்'....

இப்படிப் பாரதி தனது மரபிற்கு ஏற்ப எழுதினாலும், அவரது நூலுக்குத் தேசப்பற்று மிக்கவர் நடுவில் நல்ல வரவேற்பு இருந்தது என்பதை அவரது இரண்டாவது வெளியீடான ஜன்மபூமிக்கு அவர் எழுதிய முன்னுரை மூலம் அறிகிறோம். ஆனாலும் புலவர்கள், பண்டிதர்கள் நடுவில் விட்மன் – தாகூர் ஆகியோருக்குக் கிடைத்த வரவேற்புதான் கிடைத்தது என்பதையும்

அறிய முடிகிறது. பாரதி கிளோப் காகிதத்திலே அமெரிக்கா தேசத்துக் கவிப் புத்தகங்களின் மாதிரியாக அச்சிட விரும்பியதாகத் தெரிகிறது. பாரதியைப் பொறுத்தவரை, அவர் விருப்பப்படித் தன் கவிதைகளை நல்லபடியாக வெளியிட முடியாமலேயே போயிற்று - புதுச்சேரியை விட்டு வந்த பிறகும் எவ்வளவு முயற்சி எடுத்தும் சுற்றறிக்கை அனுப்பியும் ஆசைப்படி புதுப்பிக்க முடியாமலே போயிற்று. அவரது காட்சி கவிதைகள் உட்பட அவர் காலத்திற்குப் பிறகு தான் அச்சேறின. இவ்வாறு பான்மை கெட்டுக் கிடந்த பாரதி பூமியில் தான் கவிதைப் பயணத்தை நடத்திக் காட்டியுள்ளார்.

படைப்பு உள்ளம்:

இவ்வாறு பாரதிக்கும் விட்மனுக்கும் அமைந்த கவிதை வெளியீட்டுச் சூழல் வேறு வேறாக இருந்தாலும், அடிப்படையில் அவர்களின் படைப்பு உள்ளம் ஒரே தளத்தில் இயங்கி உள்ளது.

படைப்புக் கருக் கொள்வதற்கான அடிப்படை இயக்கமாக விளங்குவது படைப்பவனுக்குள்ளே ஆழமாக விழுகிற “பிளவுகள்” தாம். தங்கு தடையின்றி கரைகள் எதுவும் இன்றி ஓடுகின்ற இயற்கையின் ஒழுங்கிற்கு ஏற்பத் தனக்குள்ளும் ஓடுகின்ற நானுக்கும் அதே நேரத்தில் குடும்பம், மதம், மொழி, நாடு, சாதி நிறமெனக் கரைக்குள் சிக்கி ஓடுமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிற நானுக்கும் இடையே உள்ள பிளவுகள் தாம் படைப்பு மனோபாவத்தை உற்பத்தி செய்கின்றன. இந்த பிளவுகள் எந்த அளவிற்கு உக்கிரமாகப் பாய்வதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறதோ அந்த அளவிற்கு உள்ளப் படைப்பாற்றலின் வேகம் பெறுகிறது. பாரதி இயற்கையின் ஒழுங்கில் எல்லா உயிர்களையும் நேசித்திற உள்ளத்தைப் பெற்றுவிட்ட அதே வேளையில் தேசியம் என்கிற புது நெருப்பிற்கும் உள்ளத்தைக் கொடுத்துச் செயல்பட வேண்டிய முரண்பாட்டிற்குள் வாழ்ந்தார். எனவே, படைப்பாற்றல் அவருக்குள் வற்றாமல் வாழ்கிறது.

இந்தப் படைப்பு மனநிலையில் தான்,

'காக்கை குருவி எங்கள் சாதி
கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்
நோக்கும் திசையெல்லாம் நாமின்றி வேறில்லை'
என்றும்,

'வானில் பறக்கும் புள்ளெல்லாம் நான்
மண்ணில் திரியும் விலங்கெல்லாம் நான்
கானில் வளரும் மரமெல்லாம் நான்
காற்றும் புனலும் கடலுமே நான்'

என்றும் பாரதி பாடுகிறார். எல்லாம் இனியவைகளாக தெரிகின்றன, தீக்கூட இனிதாகிறது.

விட்மனும் இவ்வாறே வாத்து, பூனை. கோழி, நாய் முதலிய அனைத்துப் பொருட்களிலும் தன்னை காண்கிறார். *In all People, I See MYSELF* என்கிறார். “நல்லது என்று எனக்குள் இருக்கும் ஒவ்வொரு அணுவும் உனக்குள்ளும் இருப்பதுதான்” என்கிறார்.

இத்தகைய மனநிலையில் இவர்களுக்கு வெற்றி - தோல்வி, இன்பம் - துன்பம் என்பனவெல்லாம் குழந்தைக்குத் தாய் சொல்லும் கதையாகி விடுகின்றன. பொய் வேதங்களும், மூத்தவர்களின் பொய் நடையும், மதக் கொலைகளும், அரசர்கள் நடத்தும் கூத்தும், இளம் மூடர்களின் கவலைகளும் இவர்களின் வேடிக்கைக் கண்டு நகைப்பதற்குத் தாய் வழங்குகின்ற புனைவுகளாகி விடுகின்றன.

இவ்வாறு படைப்பு மனோபாவத்தில் எல்லாவற்றையும் ஒன்றா உணர்கிற இவ்விரு புலவர்களும், அனைத்துப் பொருள்களில் தன்னையும், தனக்குள் அனைத்துப் பொருள்களையும் காணுகின்ற தன்மையை வேதங்களில் இருந்து கற்றார்கள். “வேதாந்தியாக இருந்து பெற்றார்கள்” என முனைவர் வி.சச்சிதானந்தம் விளக்குகிறார். ஆனாலும், உண்மையில் இவ்விரு கவிஞர்களுக்குள்ளும் உருவாகிய படைப்பு மனோபாவம் தான் இந்த அளவிற்கு உயர்கிறது. இதற்கு வேதங்களை அறிந்திருக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை; வேதத்தின் குரலிலும் இந்த ‘அதிகாலை படைப்பு மனோபாவம் தான் செயல்பட்டுள்ளது. இந்த படிப்பு மனோபாவத்தால் உலகத்தையே தனக்குள் காணுகிற உள்ளம், இரக்கம், அன்பு, அருள், நேசம், பாசம், காதல், பக்தி, தோழமை, சமத்துவமென நிறைகிறது. பெருங்களிப்பு கொண்டு கூத்தாடுகிறது. அட்டையாய் உறிஞ்சும் வெள்ளை ஏகாதிபத்தியத்தைக் கூட நசுக்குவது பாவம் என்று பேசுகிறது.

ஆனமா/ உடம்பு என்ற வேறுபாடுகளை உடைக்கிறது

நான்/கடவுள் என்ற பிளவுகளைத் தாண்டுகிறது.

அதே நேரத்தில் தான் வாழ நேர்ந்த சமூகச் சூழலிலும் தோய்ந்து,

‘இரக்க உணர்வே இல்லாமல் ஒருவன்

ஒரு பர்லாங்குத் தூரம் நடந்தால் கூட

உண்மையிலேயே அவன்

தன் பிணத்தைத் தானே சுமந்து கொண்டு

இடுகாட்டுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கின்றான்’

என அறிவிக்கிறது.

பாரதியும் விட்மனும் தங்கள் காலகட்டத்தின் வல்லாணம் மிக்க பேராயுதமான பத்திரிகைத் தொழிலோடு தங்கள் வாழ்க்கையின் உயிரான பகுதிகளை இணைத்துக் கொண்டவர்கள். பாரதி விவேக பானு, சுதேசமித்திரன், இந்தியா, சக்கரவர்த்தினி முதலிய பல பத்திரிகைகளுடன்

தொடர்பு கொண்டிருந்தார். விட்மனும் அச்சிடுதல், பதிப்பித்தல் பத்திரிகை என்றுதான் வாழ்நாளை நகர்த்தியுள்ளார். டெய்லி ஈகிள், கிரசண்ட், ஃப்பிரிமேன், டெயில் டைம்ஸ் ஆகிய பத்திரிகைகளில் பணியாற்றியுள்ளார். இருவரும் இயற்கையின் ஒரு கூறாகத் தங்களை அடையாளம் காணக்கூடிய ஆற்றலோடு வளர்ந்திருந்த ஆதே நேரத்தில், இவ்வாறு சமூக வாழ்க்கையின் அனைத்து அசைவுகளையும் பதிவுசெய்கிற பத்திரிகைத் துறையோடு இயங்கியுள்ளனர். இந்தப் பிளவுண்ட் மனநிலைதான், இயங்கியல் உறவுதான் அவர்களை நிறுவனமயமாகி இறுகிப்போன மதம், கவிதை, அரசியல் ஆகிய அனைத்துத் துறைகளிலும் கலகக் காரர்களாக வெளிப்படுத்தியுள்ளது

இந்தக் காலைப் பொழுதைப் பார்ப்பதைவிட மேலாக நான் ஏன் கடவுளைக் காண ஆசைப்பட வேண்டும்

எனக் கேட்கிறார் விட்மன் – பாரதியும் காக்கைக் சிறகிலும், பச்சை மரங்களிலும் பரந்தாமனைக் காண்கிறார்.

மேற்கூறியவாறு படைப்பு மனோபாவத்தை உருவாக்குகின்ற அந்தப் பிளவுண்ட் மனநிலைதான், கவிதைகளைப் படைப்பதிலும், சொற்களைப் புதிய முறையில் இணைப்பதிலும், பழைய மரபுகளை மீறிக்கொண்டு இலக்கணம், யாப்பு, என்ற இறுக்கங்களை உடைக்கிறது. பாரதி 'காட்சி' கவிதைகள் எழுதியதற்கும், விட்மன் கட்டற்ற கவிதை எழுத ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட பைபிள், கிரேக்க லத்தீன் பேச்சுக்கலை, சேக்ஸ்பியர் ஆகியோர் துணை நின்றனர் என்று விட்மன் திறனாய்வாளர்கள் கூறுவது போலவோ அல்லது விட்மனுக்கு இந்திய வேத நூல்களிலுள்ள ஈடுபாடு இவ்வாறு கட்டற்ற கவிதை எழுதத் தூண்டியது; பாரதிக்கும் அவைகள் தாம் தூண்டின என முனைவர் சச்சிதானந்தம் கூறுவது போன்றோ, காரணம் காண முயல்வது, வேலைப்பளுவை எளிதாக்கிக் கொள்கிற ஒன்றாகப் போய்விடும். ஏனென்றால் வேதங்களைப் படித்தவர்கள் எல்லாம் பாரதி போல, விட்மனைப் போல எழுதிவிடவில்லை. எனவே படைப்பு மனோபாவம் என்கிற அந்த உயர்ந்த தளம் தான் இன்றியமையாதது. இதைத்தான் ரெனேவெல்லாக் இப்படிப் கூறுவார்.

”இலக்கிய ஆய்வில் காரண காரியம் என்கிற முழுக் கொள்கையும் விமர்சிக்க முடியாத ஒன்றாகும்; இணைவரைகளும் ஒரே மாதிரியான கருத்துகளும் சோகரிக்கப்பட்டாலும் ஒரு இலக்கிய நூலுக்குப் பிறிதோர் இலக்கிய நூல் காரணமாக இருந்தது. ஒரே மேற்கோளாக ஒரே மாதிரி உள்ளொடிங்கி வரவேண்டும் என்று இதுவரை யாராலும் நிரூபிக்க முடியவில்லை யென்றாலும், பின்னதற்கு முன்னையதே காரணம் என்றும் உறுதியாகக் கூறமுடியாது”

பாரதி 'காட்சி' கவிதைகள் எழுதுவதற்கு முன்பே யாப்பு இறுக்கத்தை உடைத்துப் பல கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். காட்சி கவிதைகள் 1915- 16-ல் எழுதியிருக்கலாம் என்பர். 1917 ல் தான் வால்ட்விட்மனைப் பற்றி சுதேசமித்ரனில் எழுதியுள்ளார். 1930-ல் தான் முதல் முதலில் அச்சேறி உள்ளன. அப்பொழுதும் காட்சி என்ற தலைப்பில் தான் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. 1933 இல் மணிக்கொடி குழுவினர் வெளியிட்ட பதிப்பில்தான் அவர்கள் “ நவீன கவிதை” என்ற சொற்களைக் கையாளுகிறார். வசன கவிதை என்று ஒரு இடத்திலும் கையாளவில்லை. இத்தகைய நிலையில் பாரதி எந்தச் சூழலில் காட்சி கவிதைகளை எழுதினார்? அக்கவிதையாக்கம் பற்றி எந்தக் குறிப்பும் அவர் எழுதவில்லையா? கட்டற்ற கவிதை பற்றியெல்லாம் தெரிந்திருந்த பாரதி தன் காட்சி கவிதைக்கு ஏன் அத்தகைய பெயர் ஒன்றை இடவில்லை? மேலும் பாரதி காட்சி ஆண்டுகளில் வேதகால முனிவர்களின் கவிதைகள் மொழி பெயர்ப்பில் ஈடுபட்டிருந்தார் எனத் தெரிகிறது. காட்சி கவிதையிலுள்ள கடல் கவிதை அரவிந்தர் கவிதையின் மொழி பெயர்ப்பு என்பதும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். பாரதி 1908 இல் வெளியிட்ட ஸ்வதேச கீதங்கள் - என்ற தொகுப்பில் உள்ள என் மகன் என்ற கவிதையை “மதுரை கிரி முத்துக்குமாரப் பிள்ளை இயற்றியது; அவருடைய அனுமதியின் பேரில் பிரிசுரிக்கப்பட்டது” என்ற அடிக் குறிப்புடன் வெளியிட்டுள்ளார். பாரதியின் காட்சியிலும் இத்தகைய அடிக் குறிப்புக்குள் இருப்பதற்கு வாய்ப்பு இருக்குமோ என்ற ஐயம் எழுகிறது எனவே காட்சி ஆக்கத்தில் இன்னும் பிடிபடாத கூறுகள் இருக்கின்றன என்பதும் மட்டும் உறுதி.

இரகுநாதன், கைலாசபதி, கேசவன் சிவத்தம்பி, பெ.சு.மணி, சீனு, விசுவநாதன், பத்மநாபன் - முதலிய பாரதி ஆய்வாளர்கள் பாரதியின் வெளிப்படையான தேசிய, சமூக ஈடுபாடுகளை வெளிக் கொணர்ந்த அளவிற்கு, அவருடைய சிக்கல் நிறைந்த, பன்முகம் கொண்ட, ஆழமான அழகியல் நுணுக்கங்களை வெளிக் கொணரவில்லை. அதை வை.சச்சிதானந்தமும் சுட்டிச் சொல்கிறார். எனவே பாரதி பற்றிய திறனாய்வுகள், ஒப்பீட்டு ஆய்வாக, இருந்தாலும் மகாகவி என்ற அளவில் மிகவும் சிக்கலான பாரதியின் படைப்பு மனோபாவத்தைத் தேடும்போது தான், உலகம் முழுவதுமுள்ள ஆன்மீக வளம் பெற்ற மாமேதைகள் எல்லோருமே எவ்வாறு ஒரு புள்ளியில் சங்கமாகிறார்கள் என்பதைக் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. சூரியனுக்குக் கீழே மனித இனம் அடைய வேண்டிய ஒரே பொருள் அந்த ஆன்மீக ஒருமைதான்; இன்றைய நுகர்வுக் கலாச்சாரம் காட்டுகிற கவர்ச்சிப் பொருட்கள் அல்ல என்பதை உணர்த்தத் திறனாய்வாளர்கள் துணை நிற்க வேண்டும்.

துணை நின்ற நூல்கள்

1. யோகி சுத்தானந்த பாரதியார், 2013, புதுமைக் கவிஞர் வால்ட் விட்மன், செண்பகாபதிப்பகம், சென்னை.
2. வல்லிக்கண்ணன், 1977, புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், எழுத்து பிரசுரம், திருவல்லிக்கேணி.
3. கவிஞர் பத்மதேவன்(தொகுப்பாசிரியர்), 2018, பாரதியார் கவிதைகள், கற்பகம் புத்தகாலயம், சென்னை.